Skorpionen

Anarkistisk Organ

Udkommer saa vidt muligt 2 Gange maanedlig — Enkelte Nr. 5 Øre 30 Øre Kvartalet, i Provinserne og Norge 45 Øre, — frit tilbragt

Nr. 8 | Tirsdagen den 31. Oktober 1905 | 1. Aargang

Ekspedition: Samuelsen, Fiolstræde 36, 3. | I Provinserne bestilles Bladet gennem Postvæsenet | Ansvarhavende Redaktør: S. Rasmussen

Jorden og alle dens Goder er fælles Ejendom for Menneskene ligesom Lyset og Luften.

Bossuet.

Førere

Vil man forstaa Forskellen mellem de to Yderfløje af Socialismen, nemlig det borgerlige Socialdemokrati paa den højre Side og det revolutionære og oprørske Anarki paa den venstre, kan man med Fordel iagttage de Mennesker, der, hver paa sin Maade, henholdsvis fører et Parti og en Sag frem.

For at faa Modsætningerne saa iøjnefaldende som muligt, vil vi søge ned til Frankrig, hvor de socialdemokratiske Førere er langt større, mægtigere og indflydelsesrigere Mænd, end selv de fedeste blandt vore egne smaa Magtstræbere, og hvor paa den anden Fløj ogsaa Anarkisten er af et andet Stof end vi mere blødagtige Nordboere.

Som et værdigt Udtryk for den første Retning kan vi tage de to mest kendte, nemlig: den dekorerede Eksminister Millerand og den nuværende Hovedfører for Socialdemokratiet — Helten Jaurès, der af Frygt for de tyske Myndigheder ikke turde holde sit Foredrag i Berlin. Denne Mand, som foruden at være Rigsdagsmand og lønnet Partifører, tillige udgiver et socialdemokratisk Blad og skriver til en Mængde Tidsskrifter, har en aarlig Indtægt af henved 150,000 Franks. Behøves der mere talende Vidnesbyrd om denne Mands socialistiske Sindelag? Forstaar man ikke, naar man hører dette Tal, straks Mandens Karakter? Bred og fed, har han forstaaet at skubbe sig frem, dels ved fiffige Manøvrer, dels ved sine mægtige Talegaver. Han "elsker" Arbejderne — hvorledes kan han andet? Han kæmper for Retfærdighed og for økonomisk Lighed, og lønnes rigelig derfor. Men han er ikke revolutionær, lige saa lidt som vore hjemlige, blegrøde Generaler er det. Nej, man bliver ikke revolutionær, naar man i Frankrig har 150,000 Franks aarlig, lige saa lidt som naar man i en Ravnekrog som vor har 10,000. Disse Folk nyder Livet. Kampen, som jo er temmelig farefri, da den foregaar paa Lovens Grund, er for dem en Sport. Magten og Indflydelsen, de faar gennem deres Stilling, gør dem frygtede. Og de kan rolig indkassere Frygten uden at risikere noget. Folket ser op til dem og hædrer dem. De lever et lykkeligt Privatliv; thi deres Glimmerhylster skaffer dem baade Venner og Veninder — Menneskene er jo som Ravnene, der flyver efter, hvad der glimrer. Og naar de mætte af Dage, Magt og Hæder bliver hentet af Knokkelmanden, saa bliver de indlemmet i Historien blandt de andre glorieomkranséde Berømtheder.

Saadan er deres Skæbne.

Men nu de andre — Anarkisterne? Ikke de videnskabelige Stuelærde, der er anerkendte af Modstanderne, men selve de proletariske Agitatorer, dem, der, som Louise Michel, Ravachol, Henry, Vaillant og andre, ikke alene er det i Ord, men ogsaa i Gerning, hvorledes er deres Skæbne?

Vante til Fattigdommen fra Barndommen af lærer de tidlig at kende Livets Skyggesider. En kort Tid maaske drager Ungdomsglæderne dem bort fra Livets Alvor; men snart lærer Fattigdommen dem, at Lykken ikke erobres uden Kamp. Og kamplystne, som disse frihedsstræbende Naturer er, tager de imod Udfordringen. De rejser, drager ud paa Eventyr for at opsøge og erobre Lykkens og Livets Drømmeslotte; men skuffes. Thi overalt møder de kun det samme, som de fandt derhjemme, nøgne kolde, ubarmhjertige Mure, hvor Panden stødes til Blods, hver Gang de løber den imod.

Trætte af den Leg vender de tilbage og tager fat paa ny. Men aldrig har de forstaaet at underkaste sig de Regler, som er nødvendige for at albue sig frem til Ære, Rigdom og Værdighed. Henssynsløsheden, det smaalige Kævl og Magtstræberi, Hykleriet og Omvejene har ligget for fjernt fra deres Karakterer, til at de har kunnet gøre sig gældende blandt den Flok af Stræbere, for hvem intet Middel var for lavt, naar det gjaldt deres eget Vel. Derfor tvinges de til at blive ved Jorden — i Slaveriet. Men Slaveri passer ikke til deres Natur, før kan de give Afkald paa alle Nydelser, Familieliv, Ægteskab, nogenlunde økonomisk Velvære etc., end de kan underkaste sig Tvangsarbejdet. Den Mangel paa Respekt, som de, med deres selvstændige Karakter og sunde Syn paa deres egen Værdighed som Mennesker, har overfor "Pengenes Adel", bevirker ogsaa, at de har vanskelig ved at skaffe sig Arbejde under Forhold, der passer til deres Karakter. Deres Intelligens og Frihedsfølelse har gjort dem til Oprørere mod alt Slaveri og enhver Autoritet. Udrustede med Mod og lyst Humør kaster de sig ind i Kampen, men over alt ser de, at Smaaligheden sejrer over Mod og Villie.

Nogle Aar vedbliver de at kæmpe. De ser Kampfælle efter Kampfælle blive trætte af Striden og opgive den, for enten at bygge sig en Rede og slaa sig til Ro i Slaveriet, eller moderere og opgive deres Anskuelser og modtage de Ben, der fra moderat Side gives dem i Bytte for deres Radikalisme.

Livet gaar imidlertid hen uden at kaste en eneste Solstraale ind i deres mørke Tilværelse. Stadig lever de i en fortvivlet opslidende Kamp for Eksistensen. Og efterhaanden udvikles Hadet. De forstaar, at saaledes behøver det ikke være, naar blot alle de smaa var enige om at kæmpe, og de søger stadig at mande disse op, at vække dem af Søvnen og kæmpe for Liv. Men til sidst lærer de at indse, at det kun er yderst faa Mennesker, der er af samme Stof som dem selv. De opdager, at de fleste af deres Lidelsesfæller er en Flok sløve, vankelmodige Pjalte — Slavesjæle, der ikke engang fortjener den elendige Stilling, de indtager i Samfundet. De forstaar, at disse Folk ikke er værd at kæmpe for, og nøjes derfor med at kæmpe for sig selv. De forbryder sig mod Samfundets Love, straffes med Fængsel, og kommer ud igen opfyldte af Had mod Samfundet og med Hævntanker mod dets bærende Mænd. Begaar Forbrydelser paa ny. Bliver forfulgte som jagede Dyr, indtil de endelig beslutter sig til at lade Bomben, Revolveren eller Dolken give Udtryk for deres mægtige Had til det Samfund, der ranede al Lys og Lykke fra deres Liv og gjorde Tilværelsen til et Helvede for dem. Men naar Hævnen er fuldbragt, saa kommer Samfundets Hævn over dem i Form af Galge, Guillotine eller livsvarigt Tugthus. Forglemte og ukendte forsvinder de, og Mindet lever kun i den lille Kreds af ligesindede, der forstod deres Kamp, deres Tanker og deres Handling.

Saadan er Skæbnen i det bestaaende Samfund. Hæder, Rigdom, Lys og Lykke for dem, der er smaaligsindede og hensynsløse nok til at forstaa at albue sig frem. 150,000 Franks om Aaret for en Portion velklingende Fraser, Ære, Værdighed og Rigdom for intet at udrette. Fattigdom, Ulykke, Fængsel, Død, Haan og Foragt for de andre — Anarkisterne —, der handlede paa den eneste Maade, de kunde handle, hvis de vilde foretrække Agtelsen for sig selv, frem for andres Agtelse, og som ofrede Livet for deres Had til Uretten i Samfundet.

Man forstaar, at der er saa mange, der søger den første Vej, saa faa den sidste.

Elisée Reclus

Af Peter Krapotkin.

(Sluttet.)

1872 begyndte han i Clarens paa sit Hovedværk "la Géografie Universelle" ("Jordens Geografi"), af hvilket første Bind udkom 1876 og sidste Bind, nittende, 18 Aar senere, 1894. Man forstaar dette Værks umaadelige Omfang, naar jeg nævner, at til hvert af Bindene, som omtrent indeholder 800 Sider, eftersaa Reclus omtrent 1000 Skrifter og Artikler. Han læste undertiden en Artikel, et Skrift, kun for hist og her i

sit første Manuskript at fjerne et Adjektiv og i dets Sted sætte et andet, der bedre karakteriserede et Folk eller en Dal eller en Slette. Man kan næsten ikke forstaa, hvordan det kunde lykkes Elisée samtidig at give saa storslaaede Oversigtsbilleder og en saa uendelig Mængde virkningsfulde Enkeltheder — smilende, dystre eller ophøjede, altid poetiske — hvormed hvert Bind er saa opfyldt, at man ikke kunde anbefale en rejsende en bedre Rejseledsager. Naar man samtidig betænker, at der hvert Aar udkom et nyt Bind, og at hele Værket udkom i Leveringer uden nogen Sinde at udeblive en Uge, kan man slet ikke gøre sig klart, hvordan et Menneske nogen Sinde har kunnet blive færdig med et saa umaadeligt Arbejde. Og dog, der er ikke en Linie i det umaadelige Værk, som han ikke egenhændigt har skrevet, hvad enten det nu er i det første Manuskript, som drog Værkets store Linier, eller i de utallige Tilføjelser, som blev gjort, naar det første Manuskript var blevet trykt i Korrekturaftryk. Elisée var især fremragende, naar han beskrev de store Nationer saavel som de Tusinder af smaa Folkeslag. Man skulde tro, at disse Beskrivelser maatte gentage sig — aldeles ikke! Og naar han talte om det mindste Folkeslag, fandt han nogle Ord hvormed han indgav Læseren den Tanke, at alle Mennesker har deres Værd, at der ikke er højere og lavere Racer.

— — — —

I Clarens gjorde vi hans Bekendtskab, og snart havde vi alle lært at holde af ham, naar vi mødte ham paa Møderne, Kongresserne og i Juraforbundets snævrere Sammenkomster. Ved Siden af "Bulletin", Forbundets Organ, havde Reclus tilligemed Lefrançais*) og Joukovsky grundlagt et Maanedsskrift "Le Travailleur" ("Arbejderen"). Da saa "Le révolte"**) begyndte at udkomme i Genève, sluttede han sig til os, og snart gik han ganske op i vort Tidsskrift. Han ringeagtede ikke noget Arbejde, hvor lille det end var, naar han ved det kunde hjælpe os. Og da senere den anarkistiske Bevægelse antog voldsommere Former, standsede han ikke paa Halvvejen; han fulgte den i dens Konsekvenser; han forstod at hade, som han forstod at elske, og han hadede den nuværende Samfundsorden. Derfor havde ogsaa den Bevægelse, der rejste sig i Egnen om Lyon, hans fulde Bifald. Han, der ikke vilde tilføje et Menneske Vold, forstod, at Arbejderbefolkningens Frigørelse ikke kunde gaa for sig uden Voldsomheder, der vakte Masserne, eller under heftige Kampe mellem udbyttede og Udbyttere. Derfor støttede Elisée ogsaa, da "Le révolte" blev truet med Forfølgelser, af al Kraft Vennerne i Genève, der vedblev at udgive Avisen. Paa den Tid skrev han ofte i "Le révolte" og holdt i Genève Foredraget "Evolution et Revolution", hvis anarkistiske Tendens forargede hans talrige Venner og Beundrere blandt de lærde. Han vedblev hele sit Liv at være "en Kommunard". Og senere, i Halvfemserne, da saa mange andre blev afskrækkede ved Bomberne i Paris og blev stødt tilbage ved de hos os opstaaende Teorier, der ikke anerkender den borgerlige Moral, og skyndte sig at trække sig ud af det — da blev Elisée Reclus staaende, hvor han var. Han stillede sig mellem dem, som de styrende, ja, Socialisterne i Regeringen satte udenfor al Lov og Ret; og han gjorde det saa grundigt, aabent og ærligt, at de styrende, som i dette Øjeblik udbyttede Republikken — hvilken Retning de saa end tilhørte — fattede et uforsonligt Had til hele Familien Reclus, i det mindste hele dens revolutionære Gren.

Paul Reclus blev indviklet i de tredives Proces. Hans gamle Fader Elie blev arresteret, ført til Vagten, klædt af og maalt ved det, disse Hallunker af foregivne Lærde i deres Jargon kalder "l'authrpométrie" ("Menneskemaaling", f. Eks. Bertillons bekendte System). Elisée undgik kun Arrestation ved at han dengang ikke opholdt sig i Paris; men "les amis de l'ordre" ("Ordensforsvarerne") skaanede ham ikke for deres Had og lumpne Beskyldninger. — Frankrig var for Øjeblikket i en sørgelig haabiøs Stilling. Hvad Elisée led ikke blot ved at se "la haute pègre" (de fine, høje Tyve), men det franske Folk, ja endog Pariserarbejderen for Alexander d. Tredies Fødder, ved at se dem slikke sig om Munden, blot Kejseren smilte — hvad han led ved senere at se de kongeligsindede og Boulanger saa nær ved at komme til Magten, at den eneste Grund til at Eneherredømmet ikke blev indført, var Mangel paa Kraft hos den, der efterstræbte det*) — hvad han led ved at se dette skønne Frankrig, som han elskede saa højt, saa dybt sunket — det nævnede han vel aldrig for nogen, men vi kunde forstaa det af et Ord i et Brev, eller af en Ytring, der undslap ham under hans korte Besøg i London**). Han forlod Frankrig for ramme Alvor og bosatte sig i Bryssel. Først da det franske Folks Samvittighed begyndte at vaagne under Dreyfus-Affæren, besluttede han sig til atter at sætte Foden paa den fædrene Jord.

I Mellemtiden grundede han i Bryssel et virkelig frit Universitet — saadanne Universiteter, som man engang vil faa at se, naar Europa er genfødt af den sociale Revolution. Ved dette Universitet holdt Elie Reclus sin betydningsfulde Forelæsningsrække — omtrent 100 Forelæsninger — om Oprindelsen af de religiøse Ideer og Religionerne, her holdt Elisée i flere Aar Forelæsninger om det menneskelige Samfunds Udvikling under Indflydelse af forskellige geografiske Forhold. Disse Forelæsninger, af hvilke Anarkiet fremgaar som en videnskabelig, uundgaaelig Følgeslutning, udgør Hovedparten af det smukke Arbejde i tre tykke Bind, "La terre et l'Homme" ("Jorden og Mennesket"), som nylig er begyndt at udkomme i Paris.

Elisée blev færdig med dette Værk forrige Foraar. Den Energi, han hidtil havde været i Besiddelse af, trods hans Hjertesygdom, som første Gang angreb ham i Aaret 1880, svækkedes synligt. Hans Broder Elies Død gjorde ogsaa et stærkt Indtryk paa ham. Vi frygtede dengang, at vi skulde miste ham. Hjertestandsninger gentog sig næsten hver Nat. Og dog, hver Gang der var en ung Ven til Stede, vendte han altid — naar han mellem de smertefulde Anfald kom en Smule til Kræfter — tilbage til den store Tanke, der havde givet hans Liv Indhold, Anarkiet. De første Tegn paa, at Rusland vaagnede, som viste sig dengang, fyldte ham med Glæde. Han saa' deri Begyndelsen til den sociale Revolution, som — det vidste han vel — ikke vilde holde sig indenfor Ruslands Grænser, men tilsidst omfatte hele Europa. Efter Myrderierne i Petersborg sidste Januar, samlede han endnu engang sin Kraft og tog til Paris og talte der i nogle Minutter og hilste det første Skær af Folkerevolutionen i Rusland. Men man saa' allerede, at om end hans Aand bevarede sin fulde Klarhed og Energi, formaaede hans Hjerte dog ikke længere at udføre sine Livsfunktioner. Det ophørte at slaa Natten mellem den tredie og fjerde Juli.

Anarkiet kan allerede fremvise en Række overordentlig skønne Skikkelser. Elisée var en af de mest udtryksfulde og fremtrædende blandt dem. Alt bidrog dertil. Man ser Mennesker, der er meget revolutionære i deres Tanker, men man maa spørge sig selv: Hvordan vil de engang kunne finde sig i den sociale Revolution, naar den begynder, naar det bliver nødvendigt at give Afkald paa saa mange Vaner fra et Liv uden Arbejde eller fra et Liv, hvor man vel maa arbejde men dog lever som Udbytter — thi det er alle de, der er i begunstigede Stillinger? Hvordan vil de kunne finde sig i Lighedsprincippet, uden hvilket ingen social Revolution er mulig? Hvor vil de med deres Herskelyst kunne vise denne Agtelse for andres Tanker i Forbindelse med lidenskabelig Kærlighed til deres egne Grundsætninger — denne aandelige Ligevægt, som danner Grundlaget for Anarkismen? Hvor vil de endelig kunne finde Forstaaelse endog for de Tankespring, som bidrager deres til Fremskridtet, naar "de gamle Guder styrter", naar Herskermagten har overlevet sig selv og gaar under?

I den Henseende var der ikke den mindste Tvivl mulig med Hensyn til Elisée Reclus. Han var Anarkist i Bund og Grund, hans hele Væsen var gennemtrængt af Anarkismen. Det tørre Brød vilde for ham have været tilstrækkeligt, naar det gjaldt om en revolutionær Krise, naar det gjaldt om at arbejde med paa at opbygge en Fremtid, fuld af Rigdomme for alle. Han forstod at vedblive med at være fattig, aldeles fattig, til Trods for den Lykke, hans Bøger gjorde. Den Tanke at herske, ligegyldigt over hvem, synes aldrig at være opstaaet i hans Hjerne. Han hadede blot det mindste Gran af Herskerlyst. For ham, der saa godt kendte alle de Folk, der — spredte over hele Jordkloden — viser os de forskellige Trin i Menneskeslægtens Udvikling, for ham, der med et Øjekast i sin Tanke kunde følge hele Menneskehedens lange Lidelseshistorie, for ham var Anarkiet ikke en dejlig Drøm. Det var den nødvendige Følge, Slutstenen i Historiens og Videnskabens Bygning, vort Maal, fastsat lige saa sikkert som den Stjerne, vort Solsystem i Dag styrer henimod. Og da Naturen, den smukke Natur, som han elskede, som Goethe, som Shelley*) elskede den, for ham var en Lov, lod han sig aldrig drive ud af Kurs ved saadan Overtro, som indgives én af Frygt for et indbildt hinsidigt.

Og desuden, han maatte stræbe efter Idealet endnu i Dag. Han har aldrig kendt

*) Lefrançais deltog i Kommunen og blev efter denne dømt til Døden, men levede i Udlandet og deltog 1872 i Kongressen i Haag, paa hvilken Bakunin og Anarkisterne af Karl Max blev udelukket af det socialistiske Parti.

**) Le révolte skiftede siden Navn og kaldtes „la Revolte" og fortsættes nu under Navnet „les temps nouveaux".

(Alle Anmærkninger ere Oversætterens).

* Boulanger: G. E. J. M. Boulanger, fransk General og Politiker, født 29. April 1837 i Rennes, død 30. Septbr. 1891 i Bruxelles. Kæmpede mod Kommunen og var den eneste Officer, som forlangte Udmærkelse derfor. Senere Krigsminister, stræbte efter at lave Omvæltninger, for selv at kunne fiske i rørt Vande. Dømt for Landsforræderi til Deportation, boede paa Øen Jersey, skød tilsidst sig selv.

**) Hvor Krapotkine bor.

*) Shelley, engelsk Digter, født 4. Avgust 1792, død 8. Juli 1822. Studerede, men blev paa Grund af Atheisme forvist fra Universitetet. Ven med Digteren Byron. Omkom ved et Ulykkestilfælde i Italien.

et saadant Hykleri, som bringer Despoten til at sige: "Det vil passe for den Dag i Morgen, foreløbig bliver jeg ved at herske." Da Studiet af Naturen, Historien og Mennesket i alle Zoner og i alle Tider havde bragt ham til i Mennesket — Racen og det enkelte Individ — at se et Produkt af Forholdene; da han havde opfattet Anarkismen som en fremadskridende Magt gennem Tiderne, saa var det ikke for ham et tomt Ord, noget attraaværdigt, men fjerntliggende. Han betragtede det altid som en bedre Maade at leve paa for Menneskene, naar de ikke søgte at herske over hinanden. Han levede altid paa den Maade, og hvis han paa ny var kommet i en Kommune, der gjorde Oprør, vilde hans Valgsprog have været: Det frie, gennemførte, dristige og netop derfor sejrrige Anarki.

„Vækkelse"

De unge Socialister, som indtager en højst mærkelig Stilling, idet de paa een Gang er baade Modstandere og Tilhængere af Generalstaben i Rømers- og Farimagsgade, og som var nægtet Lokale i "Folkets Hus" paa Jagtvejen, fordi de ikke drak nok, har fundet det baade uretfærdigt og forargeligt, at samme Lokale blev udlejet til deres mere fordrukne Modstandere — Overklassens Haandlangere og Folkets Fordummere — Indremission. For at protestere derimod har de grebet til det radikale Middel ligefrem at drive Præsterne og deres sindssvage Tilhængere ud ved at forstyrre Møderne for dem. At de fører Kampen paa denne Maade, forstaar vi saa godt, derimod fatter vi ikke, at de helliges almægtige Gud vil finde sig i denne Formastelighed. Hvorfor lod han, som jo dog maa være Tilhænger af sin egen Sag, ikke ligesom i gamle Dage, Ild og Svovl regne ned over disse ugudelige, eller hvorfor lod han, hvis dette Middel maaske var for radikalt, dem ikke i det mindste slaa med Stumhed? Man skulde dog synes, det var rimeligt, at han beskyttede sine Faar mod Ulvenes Angreb. Det er ikke godt at vide Grunden. Maaske er det, fordi denne Gud slet ikke eksisterer, og maaske er det, fordi han i sin Forudseenhed ved, at disse unge Radikalere nok med Tiden, naar engang de ivrigste Talemagere faar stoppet nogle Bider Flæsk i Munden, ender som gode, loyale, lovlydige, gudhengivne og kongeligsindede Socialdemokrater.

Alvor

Det er virkelig sandt — der begynder at komme mere Alvor i Folk.

Københavnerne, som for nogle Aar tilbage kun tænkte paa al Slags Pjank og Pjat og kun levede for at kunne gaa paa Værtshuse, Variétéer og Revyteatre, har i de senere Aar begyndt at faa Øjnene op for, at Menneskene bør have større og ædlere Opgaver end at drikke Øl og gaa paa Tøsesjov.

Hvad der har bevirket Omslaget er ikke vanskelig at sige.

Der er nu først Forbilledet, som virker saa stærkt karrikerende, at man væmmes ved at efterligne det. Den unge Slægt, som vokser op, faar Foragt for de gamle, som blev sløvede paa Grund af Spiritusdrikning og Mangel paa Tænkning. De saa', hvorledes det misklædte med alt det Pjank. Dernæst har Oplysningen sin store Indflydelse. Skoleundervisningen, som de unge fik, afveg jo en Del fra den de gamle havde faaet, mere fordi Lærernes Syn, paavirket af Litteraturen, havde ændret sig, end fordi Lovgivningsmagten havde grebet ind, populære, videnskabelige Bøger og Blade kastes ud paa Markedet, og let tilgængelig og let forstaaelig, som denne Litteratur er, bibringer den Folk Forstaaelsen af Tilværelsen og højner derved deres Livssyn, og Romanlitteraturen gaar fra at være naiv og pjattet over til at blive realistisk med en alvorlig og moraliserende Tendens. Ja, selv Dagbladene, hvis Medarbejdere ellers væsentligst rekruteredes blandt Tanketomhedens og Pjankehovedernes Rækker, begynder saa smaat at ændre Kurs. Men først og fremmest skyldes denne Ændring sikkert den stedse alvorligere Karakter, den økonomiske Elendighed antager, Kampen for Tilværelsen bliver mere og mere bitter og tvinger Folk til Eftertanke.

Man mærker særlig denne Interesseændring blandt de indfødte Københavnere. Landboerne, som kommer hertil, og som tidligere udgjorde det alvorlige Element, har nu for det meste overtaget Københavnernes Rolle som Byens Klovner, og dem er det nu, der væsentlig holder vore Beværtninger, Snasker og Gøgleranstalter oppe, medens Københavnerne i større og større Grad faar alvorligere Interesser. Tager man sig for en Aften at gaa fra Beværtning til Beværtning, vil man faa Bekræftelse derpaa. Fysiognomi og Maal paa de fleste af de Skrog, der tilbringer Aftenerne her med at tylle Spiritus i sig, spille Kort og Billard eller skændes og slaas, vil røbe den forhenværende Bondekarl — mærkværdig nok mest Sjællændere og Fynboer, sjældnere Jyder. De Københavnere, som af Nødvendighed eller Lyst gaar paa Værtshus, ser man derimod kun sjældent paa disse Snasker, de foretrækker for det meste de pænere og fredeligere Automater og Antiautomater eller andre Kaféer, hvor de i Fred og Ro kan sidde og læse deres Avis.

Hvad der ligeledes afgiver et godt Vidnesbyrd om denne Ændring, er den Mangel paa Interesse, der er ved at udvikle sig for det, hvorom tidligere næsten alle Tankerne drejede sig, nemlig: Revyteatrene. De forvrøvlede Vittigheder, som før saa stærkt fangede Sindene og optog Tankerne, bliver nu knapt ænsede. Slagsangene, som gamle og unge tidligere i skøn Forening tudede fra Morgen til Aften, er nu kun i Kurs hos Gadens og Smaavariétéernes Ungdom, trods al den Reklame, der gøres derfor.

Midt i al denne Alvor blandt det store Folk virker det paa en Gang baade humoristisk og sørgeligt at se, hvorledes samme Folks Repræsentanter i Rigsdagen mere og mere lader det Sted, hvor Folkets Tanker og Villie skulde give sig Udslag i Handling, udarte til at blive et nyt Revyteater, hvor Medlemmerne har overtaget Rollerne som Klovner. Man kan se det her hjemme saavel som i Udlandet, den Stivhed og forlorne Værdighed, hvormed disse Rigsdagsmænd i Bevidstheden om deres egen Betydning tidligere førte sig med, er bleven afløst af det pjankede Humør, som kendetegner Folk, der intet alvorligt har at tænke paa. Som hos en Flok konkurrerende Skuespillere laves der mellem Kulisserne alle Slags Intriger mellem de optrædende, og Striden, der føres om de Spørgsmaal, der foregives at skulle tjene til Folkets bedste, er nu nærmest at sammenligne med en Sport, hvor hele Opgaven bliver at vise sine intrigante Færdigheder og desuden putte Vælgerne Blaar i Øjnene for at kapre deres Stemmer til næste Valg. Ja, som vi jo ofte har set, gaar man mange Steder endog saa vidt, at Rigsdagsmændene indbyrdes ligefrem foranstalte hele Slag, hvor Næsestyvere og Stokkeslag uddeles, og hvor Blækhusene benyttes til at bombardere hverandre med.

Social-Demokraten, hvis egne Ledere jo for Resten selv deltager i Komedien, endda ikke som de mindst aktive, har da ogsaa med sædvanlig Selverkendelse begyndt at inddele Rigsdagsreferaterne i Scener — første, anden, tredie o. s. v., og Vittighedsbladene har alt længe hentet sine mest humoristiske Emner fra denne Sportsscene. Noget alvorligt Arbejde bliver der da heller ikke udrettet paa Rigsdagen. Der bliver ikke engang gjort Forsøg derpaa. De fleste Forhandlinger drejer sig om betydningsløse Lapperier, og sker det undertiden, at der fremkommer Forslag om virkelig betydningsfulde Reformer, kan man være sikker paa, at de aldrig bliver gennemførte, fordi der mangler Enighed. Disse politiske Sportsmænd lader nemlig hellere Folket lide under de gamle forældede Institutioner og Love, end de opgiver saa meget som en Tøddel af deres indbildte Mening. Det er noget, der ligger i Partipolitikens Natur, og som aldrig vil blive anderledes saa længe vi skal trækkes med en Folkerepræsentation med modstridende økonomiske Interesser.

For de Folk, der har deres paa det tørre, og som derfor kan betragte disse Rigsdagsskuespilleres Arbejde og Kævlerier med et overlegent Smil, kan det hele maaske synes ganske humoristisk; men for alle de andre, for dem, der lider under de bestaaende Forhold og derfor med Længsel imødeser den Stund, hvor ogsaa de skal faa Del i Livet, maa det derimod synes mindre lysteligt, thi naar man lider Nød og Fattigdom, har man kun ringe Sans for det humoristiske.

Det er disse Folk, Anarkismen særlig har Bud til, fordi det er dem, der af Pligt mod sig selv maa slutte sig til den. Anarkismen er antiparlamentarisk, netop fordi den forstaar, at enhver Rigsdagsforsamling, trods det, den i Teori kan forsvares som Hjælpemiddel til Befordring af Socialismen, i Praksis altid har vist sig at være unyttig, ja, endog skadelig; thi ikke alene skaber den Stilstand i den sociale Udvikling, men den bevirker, at Folket undlader at udrette det, det burde og vilde udrette, i Fald det forstod, at det ikke er igennem Rigsdagens Gøgl, men gennem deres egen private Indgriben i Forholdene, at Vejen til Frigørelsen gaar.

Om de alvorlige Tendenser, der nu begynder at vise sig i Folket, vilde føre til at aabne Øjnene i den Retning, da vilde sikkert Livet snart kunne begynde at forme sig lysere for alle dem, som nu lever og lider i Mørket.

Teori og Praksis

Der stod tre Læredrenge og røg
og harked' og spytted', som det sig nu sømmer
for raske Drenge af rette Tømmer.
"Tja!" udbrød den ældste, "den er Fan'emæ drøj
saadan at "slæve" hele Dagen,
fra Maaren te Aften, og det værste ved Sagen
er med Lønnen, for den er s'gu sløj."
Nu fyldte jeg dog de "sytten" i Fjor
— alt hvad jeg af "Slavepiskeren" faar

er halvanden "Forhjul" om Dagen."
— "Hm!" svarte den anden, "ja, Gu' er den fæl;
men æ de' i Grunden inte vos sæl,
der er Skyld i det hele; thi hvis vi nu tog
— vi tre Kammerater, og sammen vos'slog
og lavede en Fagforening —?"
"Ja, Peter," udbrød den første, "du siger s'gu noget.
Naar Mestrene selv gør os det saa broget
og inte ve' gi' os godt med Moneter,
vi truer med Strejke, og slar han ej til,
min Sæl om vi oftere arbejde vil.
— "Næh!" samtykte Peter, "saa Gu' om vi gør,
men tror du nu osse, at Kresjan der tør?"
— "Om han tør? for hvem? for Mester kaske?"
Naar jæ siger han skal, ska' de' Fanemæ ske.
Gaar du inte mæ, du Kresjan, hva?
Naa inte, æ du Skruebrækker da?"
— "Nej!" svarte Kristian lidt frygtsomt, "men
hvorfor skal vi egentlig gaa paa den?"
— "Hvorfor? Men Dreng er du tosset da.
Ved dit Fjols da slets inte a',
at en Mester, saadan en vigtig Fyr,
kuns er, hva' man kalder et Skadedyr.
Til Føden, han spiser, jeg siger, min Sjæl,
han tjener s-gu inte en Reje sæl.
Han faar den af os Socialdemokrater;
men det vil jæ sige jer, Kammerater
— at det er der slet ingen Mening i.
— Højere Løn og lidt mere fri,
Klø vil vi slet inte finde vos i.
— Saadan er Parolen, ætter den ska' vi gaa.
— Jæ er nu af dem, der nødig vil slaa,
men de' vil jæ sige dig, Kresjan — dit Snøvl,
gaar du inte med, faar du Fanemæ Høvl.
— Først laver vi nu i Forbundets Navn
en Afdeling her for København.
Saa vælger vi Formand — bi lad mig nu se
— den Post kan jæ jo sæl passe storartet te.
Saa sætter vi Kontingentet, min Far
— det er "femogtyve" om Ugen — dem la'r
I Formanden faa som Honorar."
"Næh!" indvender Peter. —
"Hold Kæft dog lidt.
Du maa s'gunte forstyrre mig saa tit.
Dig kan vi nok som Næstformand bruge
— Næstformanden slipper med "ti" pr. Uge.
Og Kresjan der kan s'gu Medlemmer være.
Husk paa, hvad det er for en rædsom Ære
at staa i en Fagforening — du,
jæ tror, det er bedst, I betaler nu.
Men hva' — gør I Vrøvl — er I da gale?
Vil I inte jert Kontingent betale?
Nu op mæ Mønten og ingen Vrøvl,
ellers ska' I Fanemæ faa en Dragt Høvl.
— Disciplin ska' der til i vorses Rækker,
ellers ku' s'gu enhver af jer bli' "Brækker".
— For Frihed og Lighed vi aabner vor Kamp.
Nu op med Moneten, ellers vanker der Tamp."

* * *

Moralen det bliver, om du vil dig
til Talsmand for Idealer gøre,
saa følg dem selv, thi ellers ej
din Kamp du fremad til Sejr vil føre.

S—s.

Dansk Retspraksis

Det er en historisk Kendsgerning, at gamle, forældede Love først ændres, efter at Folk ligefrem har gjort sig til Regel ikke mere at respektere dem. Nu tror imidlertid de fleste Mennesker, at det er enkelte forhærdede Personer, som f. Eks. Tyve og Røvere eller "fanatiske" Anarkister og Oprørere, der lægger for med at bryde Loven. Dette er imidlertid en ganske fejlagtig Antagelse, tværtimod er det som Regel fra den stik modsatte Kant, nemlig Politimyndighederne selv, at de første Stormløb mod Lovene begynder. Dog er der den Forskel, at medens de første bliver straffede derfor, gaar de sidste fri. For at imidlertid ikke Folk skal forarges over denne Uretfærdighed, vil vi foreslaa at ændre Lovene saaledes, at der bl. a. kommer til at staa:

1. Det er under Dødsstraf forbudt at opfordre til Revolution, Kongemord eller lignende. Forbudet gælder dog ikke for Venstreblade ved saadanne Lejligheder, hvor f. Eks. en Kronprins har udtalt, at vi maa regne med et Højreministerium i en overskuelig Fremtid.

2. Det er forbudt at tale eller skrive nedsættende om en fremmed Monark, som tilhører en venskabelig sindet Nation. Forbudet gælder dog ikke den indflydelsesrige Del af Pressen.

3. Da der er Forsamlingsfrihed og Meningsfrihed, er det tilladt at afholde offentlige Møder. Dog er det, naar Anarkisterne afholder saadanne, Opdagelsespolitiet tilladt at søge at forstyrre disse Møder ved:

a. At overtale eller true vedkommende Vært til at nægte at udleje sit Lokale eller til at slukke Gassen for dem eller bortvise dem midt under Mødet. Dog skal dette ske efter højere Ordre.

b. Ved alle Slags Tilraab at søge at forstyrre Mødet, og hvis de ikke alene er i Stand dertil da at opfordre de tilstedeværende "Bisser" til at "holde Sjov".

4. Det er tilladt Opdagelsespolitiet at søge at bevæge Anarkister til at afholde Møder paa saadanne Steder, hvor dette er forbudt (f. Eks. Kongens Have) for derved at faa Lejlighed til at skride ind og opløse Mødet.

5. Der skal være Pressefrihed. Udkommer der anarkistiske Blade er det dog Politimyndighederne tilladt, ved indirekte Trusler om Mulkter og lign. at skræmme vedkommende Blads Bogtrykker til at nægte at trykke Bladet.

6. Det er forbudt at bruge Skældsord om andre, selv om vedkommende ikke er til Stede. Dog er det tilladt Politiet at omtale Anarkister med Udtryk som f. Eks.: "skeløjet Rad", selv om vedkommende slet ikke er skeløjet, "næbbet Kvæg" og "snottet Dreng".

7. Naar et Menneske indstævnes til at møde som Vidne for "Retten", kan han gøre Fordring paa 1 Kr. i Godtgørelse for den spildte Tid. For Anarkister gælder dette kun for saa vidt vedkommendes Vidneudsagn er i Overensstemmelse med Assessorens Opfattelse af Sagen. Fastholder man desuagtet sin Fordring, er Assessoren berettiget til at lade vedkommende smide ud.

8. Det er tilladt en Assessor at true et Vidne med Arrest og Forbedringshus, i Fald vedkommende ikke er i Stand til imod sin Samvittighed at sige ja til at have hørt noget, han ikke erindrer at have hørt.

10. Tortur som Tilstaaelsesmiddel skal være afskaffet i dansk Retspleje. Dog skal det være tilladt at lade Fangerne sulte fra 6 Morgen til 5 Aften, naar det menes hensigtsmæssig for at fremtvinge Tilstaaelse. Ligeledes skal det være tilladt at holde dem fangne indtil 1 Aar, i Fald de nægter sig skyldig i noget, som vedk. Assessor mener de alligevel er skyldig i.

Hvis disse Ændringer bliver gennemførte, vil det afhjælpe et af Politimyndighederne længe følt Savn.

Meningsfæller

indbydes til Møde førstkommende Onsdag (den 1. November), Aften Kl. 8½, i „Hotel du Prop", Fuglevangsvej 14, ved Ørstedsvej. Foredrag om Anarkismen. Medlemmer af Socialistisk Ungdomsklub har Adgang mod Forevisning af Medlemskort.

Vor Skarnkasse

Sandhed. „Social-Demokraten" bringer d. 15. Oktober i en Artikkel betitlet „Vor Presse" følgende Grinagtighed til Torvs: „— det nytter kun lidt, at hvert Ord, der staar i den („Social-Demokraten") er Sandhed — — —". Dermed er Bladet naaet op i Rang med Bibelen, som jo ellers har været det eneste Skrift, der har gjort Fordring paa at være ubetinget Sandhed. De, der skriver „Social-Demokraten", maa vel saa stilles Side om Side med de mere eller mindre guddommelige Væsener, der har Bibelen paa Samvittigheden, og om en Gang Socialdemokratgeneralerne kommer til Roret, vil vi saa rimeligvis nok blive velsignet med en Lov, der paabyder, at man skal tro lige saa blindt paa „Socialen", som man nu skal gøre det paa Bibelen, og at al driven Spot med „Social-Demokraten" vil blive strengt straffet med Død paa Baalet eller under formildende Omstændigheder livsvarigt Tugthus. Hvis da ikke forinden hele Herligheden er endt i Muddergreften.

Løgn. „Social-Demokraten" fortalte, at „Skorpionen"s Redaktørs Arrestation skyldtes et Billede, han havde malet af Alberti og som skulde have været udstillet i en Butik paa Østerbro. Det hele er selvfølgelig Løgn, Billedet har ikke Spor med dette Blads Redaktør at gøre.

De mest fordrukne. Socialdemokraterne har, efter forlængst at have allieret sig med Kapitalistsamfundets Overhoved — Kongemagten —, nu ogsaa forsonet sig med deres tidligere Fjende: Indremission. I alt Fald giver de dem gladelig Husly i deres Forsamlingsbygninger til deres religiøse Fordummelsesmøder. For nogle Aar tilbage blev der nægtet Anarkisterne Lokale i samme Forsamlingsbygning og fornylig har „Socialistisk Ungdomsforening" maattet lide samme Skæbne, med den Motivering, at de ikke drak nok.

Sorg. Der hersker stor Sorg hos vore socialdemokratiske Rigsdagsmænd over, at Prins Carl skal eksporteres til Norge, og Borgbjerg har da ogsaa foreslaaet Rigsdagen at forbyde det. Vi synes dog ikke, de har Grund til at være saa forfærdelig kede deraf; thi vi har jo nok endda af Prinser, de kan gnide sig op af, og de maa da ogsaa kunne unde deres norske Kolleger lidt Skin fra Naadens Sol.

Et sikkert Middel. De halvvilde Folkeslag paa Madagaskar skal nu velsignes med en socialdemokratisk Guvernør. Man maa lade den franske Regering, at den forstaar at tage Kampen op mod Socialdemokratiet.

Her hjemme har det forøvrigt været paa Tale i Regeringen at følge Eksemplet og lade P. Knudsen blive Guvernør paa vore vestindiske Øer. Da man imidlertid frygtede, at Niggerne derovre endnu ikke helt havde svedt deres menneskeædende Tilbøjeligheder ud, turde man ikke udsætte d m for den Fristelse, det unægtelig maatte blive at se saa meget lækkert Fedt.

Diciplin. Vi har ofte, naar vi har hørt Socialdemokratgeneralerne tale om Diciplinen, der var nødvendig inden for Partiet, spekuleret over, hvad de egentlig forstod ved Diciplin. Nu har Martin Olsen i Folketinget forklaret, at Diciplin betyder — K l ø.

En frygtelig Hævn. Hoffet har, efter hvad „Social-Demokraten" melder, opsagt sit Abonnement paa „Adresseavisen", fordi der i denne havde staaet en fornuftig Artikkel om Kongemagten. Hvis Bladet blot bliver ved i samme Aand, overvinder det forhaabentlig nok det frygtelige Tab.

Det forlyder forøvrigt, at Hoffet i Stedet for „Adresseavisen" vil tage endnu et Eksemplar af „Social-Demokraten". Det er Sabro's Husagitation, der virker.

Meddelelser

Nye Abonnenter kunne erholde de udkomne Numre. Ekspedition: Samuelsen, Fiolstræde 36, 3. Sal. Kun skriftlig Henvendelse.

I **Christiania** faas Bladet hos Sigwald Lian, Nordengade 12 B, 2. Sal.

I **Stockholm** hos A. Holmström, Värnachisvägen 15, 4. Sal.

Brevkasse

A. H., St.holm. For Blade modt. 4,00.
S. L., X.ania. Ligeledes, 2,00.

Efter i 51 Dage at have siddet arresteret, fordi jeg havde tilladt mig at have en anden Mening end Eugen Petersen og hans „intelligente" Haandlangere, har jeg atter overtaget Redaktørposten. Antagelig vil det dog næppe vare længe, førend d'Herrer atter vil føle sig forargede.

Sophus Rasmussen.

Alle Meddelelser til Redaktionen bedes foreløbig sendt til Ekspeditionen.

Universal-Trykkeriet (Skou & Madsen),
Gl. Mont 13, København K.